

единъ снопъ отъ нея и го носѣхъ предъ себе си, прегърнатъ съ дветѣ ржце като дете.

Когато слѣзохъ долу, прегазихъ рѣката и стжпихъ въ ливадитѣ, посрещна ме набожниятъ утренъ звънъ на камбаната и ме придружи чакъ до село.

Като стигнахъ дома и отседнахъ магарето, азъ отъ вълнение нѣмахъ сили да влѣза въ кжщи. Краката и ржцетѣ ми треперѣха, а лицето ми трѣбва да е било по-бледо отъ игликата, която носѣхъ.

Най-после тръгнахъ боязливо, заставахъ на прага и надникахъ. Срѣдъ кжщи на едно триножно столче седѣше като на тронъ леля Дѣмша — гордостъта на добрата леля Станка и нашия свещенъ идеалъ. На главата ѝ стоеше смачкана черна шапка, украсена съ две избѣлѣли рози, до които стърчаха две черни проскубани страусови пера, и треперѣха почти до тавана, разперени като пипалцата на пеперуда. Съ тия пера цѣлата леля Дѣмша приличаше на голѣма черна пеперуда. Върху плещитѣ ѝ висѣше малко червено шалче. Лице сухо, кокалесто, съ цвѣтътъ на стара гайда, съ голѣмо мъхнато разсгояние между носа и устата, съ рѣдки дълги косми по брадата, съ вежди, паднали отъ страни, сякашъ дърпани отъ безчисленитѣ бръчки около сивитѣ ѝ очи. Тя говорѣше громко и изъ устата ѝ се показваха два стари зеленясали зжба, като камъни предъ нѣкоя тъмна пещера. Тя ме погледна приветливо и въ нейния кротъкъ краवेशи погледъ имаше талкова обичъ, простодушие и доброта, че азъ неподбутнатъ отъ никого, приидохъ самъ и цѣлунахъ жилестата ѝ ржка смирено и страхопочитателно.